

ת"פ (חיפה) 15287-03-23 - מדינת ישראל נ' מאיר קדוש ע"י

ת"פ (חיפה) 15287-03-23 - מדינת ישראל נ' מאיר קדוש ע"י שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 15287-03-23

מדינת ישראל

נגד

מאיר קדוש ע"י

ב"כ עו"ד מאי יוסיפוב

בית משפט השלום בחיפה

[19.11.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום בתיק דנן (להלן: "התיק העיקרי"), כמו גם בעובדות כתב האישום בת"פ 30067-03-22 (להלן: "תיק הצירוף"), שמייחס לו עבירה זהה, ברם ביקש שלא להרשיעו בדין. שאלת הרשעת הנאשם היא שעומדת במוקד גזר הדין.

כתבי האישום

1. מעובדות כתב האישום בתיק העיקרי עולה כי ביום 29.5.22 ניתן צו הטרדה מאיימת בתיק ה"ט 58484-05-22 בבית משפט השלום בחיפה, שבמסגרתו נאסר על הנאשם להטריד את בני משפחת רוגלינסקי - שכניו ברחוב השקמה בנשר (להלן: "המתלוננים") - בכל דרך ובכל מקום. בין היתר, נאסר על הנאשם ליצור קשר עם המתלוננים בעל פה, בכתב ובכל דרך אחרת ונקבע כי תוקף הצו עד ליום 29.11.22 (להלן: "הצו"). ביום 2.10.22 הפר הנאשם את הצו בכך שכחלף על פני המתלוננת בכניסה לבניין שבו הם גרים, אמר לה: "פחחח איזה פרצוף חרייה".

2. מעובדות כתב האישום בתיק הצירוף עולה כי ביום 23.5.21 ניתן צו הטרדה מאיימת בתיק ה"ט 44126-05-21 בבית המשפט השלום בחיפה, שבמסגרתו נאסר על הנאשם להטריד את מר רוגלינסקי או את בנו בכל דרך ובכל מקום, לאיים או לבלוש אחריו. בין היתר, נאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננים בעל פה, בכתב ובכל דרך אחרת (להלן: "הצו").

עוד עולה מהעובדות כי ביום 10.10.21, סמוך לשעה 12:30, כשהגיעו המתלוננים לחניה בביתם, הנאשם הפר את הצו בכך שפתח את חלון ביתו והחל לקלל אותם באומרו: "טפי יא חתיכת מזדיין בתחת יא הומו, חתיכת זונה". בהמשך, לאחר שהמתלוננים ביקשו שהנאשם יעזוב אותם לנפשם, ירד הנאשם מביתו והתקשר למתלונן כשהוא ממשיך לקלל אותו ולהתריס באומרו: "נו, תרים עליי ידיים, תרים עליי ידיים, תעשה תנועה לא נכונה, תרים עליי".

תסקיר המבחן

3. התסקיר מיום 1.9.23 מלמד כי הנאשם, רווק בן 64, סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא ומזה 18 שנה הוא עובד כנהג וכאכסנאי בנמל. עוד עולה מהתסקיר כי במסגרת עבודתו בנמל הנאשם היה מעורב בתאונות דרכים, שבעקבותיה אובחן כמתמודד עם פוסט טראומה והוא נוטל טיפול תרופתי.
- בהתייחס לעבירות המיוחסות לו, הנאשם מסר כי עבר להתגורר בבניין בשנת 2015 ועד שנת 2020, יחסיו עם המתלוננים היו תקינים, אלא שאז המתלונן החליט לקדם תכנית לבניית מבנה בקומת הקרקע בבניין, החתים את כל הדיירים בבניין, מלבדו, וטען שלאחר שקיבל את אישור רוב הדיירים, הוא יכול לפעול כרצונו. הנאשם, שהרגיש כי המתלונן פעל בעורמה, הגיש כנגדו תביעה, שבה זכה לפיצוי כספי ומאז היחסים ביניהם עלו על שרטון. הנאשם הסביר שפעל כמתואר בכתבי האישום מתוך תסכול, בחוסר שיקול דעת ומסר כי מזה מספר חודשים מתנהל בינו ובין המתלוננים הליך גישור באמצעות עיריית נשר, במטרה להביא לסיום הסכסוך. הנאשם ביטא תחושת חרטה ובושה על מעשיו, לצד אכזבה עצמית נוכח הסתבכותו עם החוק, ברם שלל חלקים אלימים באישיותו ומכאן שלל נזקקות טיפולית.
- בשיחה שערך שירות המבחן עם המתלוננים, מסרו האחרונים כי לאורך השנים הנאשם צעק עליהם, קילל אותם, איים עליהם ואף ניסה לדרוס אותם בחניה בבניין. עוד מסרה המתלוננת כי הנאשם ממשיך להטריד אותם אף במהלך ניהול ההליך המשפטי דנן, חרף הליך הגישור וכי ילדיהם פוחדים מהנאשם ומבקשים ליווי בכל יציאה מהבית.
- שירות המבחן התרשם כי הנאשם אדם בודד, נעדר מיומנויות לניהול קשרים בינאישיים, וממשיך להתנהל מול המתלוננים באופן פוגעני. עוד עלה רושם כי החרטה שהנאשם הביע הובעה מן הפה את החוץ וכי ההליך הפלילי אינו מהווה גורם הרתעה עבורו. על רקע האמור, ולאחר ששירות המבחן עמד על גורמי הסיכון והסיכון באישיותו של הנאשם, הוא העריך שקיימת רמת סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו, כמו גם מהמלצה על אי הרשעתו בדיון.
- תמצית טיעוני הצדדים, הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש
4. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בסכסוך שכנים מתמשך, הפנתה לתסקיר, כדי ללמד על הפער בין עמדת הנאשם לעמדת המתלוננים וטענה כי הנאשם אינו עומד בתנאי הלכת כתב ולא הוכיח שהרשעה תפגע בפרנסתו. לכן ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם חזר בטיעונו על האמור בתסקיר, כדי להסביר את הרקע לביצוע העבירות, והדגיש את הודאת הנאשם, כמו גם את היותו נעדר עבר פלילי. עוד טען כי הנאשם החליט לסיים את עבודתו בנמל ולהפוך לנהג מונית. באותה נשימה, ב"כ הנאשם טען כי הרשעה עלולה להביא לפיטוריו של הנאשם מהנמל ולסכל את בקשתו לרכוש זכות ציבורית למונית - מקור הפרנסה היחיד שיהיה לו מעתה ואילך. ב"כ הנאשם הגיש אישור פסיכיאטרי, כדי ללמד על מצבו הנפשי של הנאשם, טען שהדברים שמסרו המתלוננים לקצינת המבחן לא היו ולא נבראו והזכיר שאין בהמלצת שירות המבחן כדי לכבול את בית המשפט. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי העבירה המיוחסת לנאשם מאפשרת את ביטול ההרשעה ובהתחשב במכלול השיקולים שפירט, ביקש להימנע מהרשעת הנאשם.

6. הנאשם אמר שהמתלונן אמר שהוא מוכן לעשות סולחה, בתנאי שישלם לו ₪ 100,000 ולזה הוא לא מוכן, למרות שהוא רוצה שלום ומבטיח לא לחזור על המעשים. עוד אמר שבשנת 2015 הוא עבר תאונה קשה, הוכר כלוקה בפוסט טראומה, בשנת 2019 לקה בליבו ובשנת 2022 אובחן כלוקה בפיברומיאליה. בנסיבות, רופא הנמל החליט שהוא לא יכול להמשיך בעבודתו ומשלא נמצא לו תחליף, נחתם הסכם פרישה שלפיו באוגוסט האחרון הוא סיים את עבודתו בנמל. הנאשם הוסיף ואמר שהוא שירת את המדינה 65 שנה, הוא חייב להמשיך ולהתפרנס, כדי לעמוד במחויבויות כספיות שנטל על עצמו, ולאחר שעבד 25 שנה כנהג בנמל, זו העבודה היחידה שמתאימה לאופי ההתנהלות שלו והרשעה תוביל לכך שלא יוכל לעבוד. עוד אמר שתפקידו של בית המשפט לפתור בעיות ולא דווקא להעניש וביקש, בכל לשון של בקשה, להימנע מהרשעתו.

שאלת הרשעת הנאשם

7. הלכה פסוקה היא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם ואילו רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה ובין חומרת העבירה, יפטור בית המשפט את הנאשם מהרשעה (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (28.8.85)). ההכרעה במקרים אלה תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב") שלפיהם, ראשית יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ושנית, יש לבחון אם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. שיקולים רלבנטיים נוספים שנקבעו בהלכת כתב הם נסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה, הרקע לביצועה והסבירות להישנותה אל מול עברו של הנאשם, הסיכון שיחזור ויחטא בפלילים, יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו, והשפעת ההרשעה על הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה (עוד ראו לעניין זה - ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07); ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (2.4.14); רע"פ 9042/17 היאם עאבד נ' מדינת ישראל (27.12.17)).

בפסיקה מאוחרת יותר חזר בית המשפט העליון על ההלכה שלפיה הימנעות מהרשעה היא בגדר "חריג שבחריגים" וקבע כי על בית המשפט להשתכנע שהפגיעה הצפויה בעתידו של הנאשם אינה שקולה לתועלת הציבורית שתצמח מהרשעה ואל לו להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" בנוגע לנזק שעלול להיגרם לנאשם, אלא להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה. נקבע כי החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, שנועד לחול אך במקרים שבהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם (רע"פ 5949/17 משה אמר נ' מדינת ישראל (25.7.17); רע"פ 3224/19 אדם אביב נ' מדינת ישראל (28.5.19) בסעיף 11 לפסק הדין; רע"פ 3621/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.19); רע"פ 4214/22 עדן יצחק נ' מדינת ישראל (7.7.22)).

מן הכלל אל הפרט,

8. יישום הכללים שפורטו לעיל על ענייננו, מביא אותי למסקנה כי המקרה דנן אינו מאפשר להימנע מהרשעת הנאשם. אנמק.

אכן, העבירות המיוחסות לנאשם, בנסיבותיהן, מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. עם זאת, לא שוכנעתי שהרשעה תביא לפגיעה בסיכויי שיקומו של הנאשם או תגרום לו נזק קונקרטי שאינו שקול לתועלת הציבורית שתצמח מהרשעה (זאת בשונה מפסקי הדין שאליהם הפנה הסגור). ראשית, שיקומו של הנאשם אינו עומד על הפרק, שהרי הנאשם שלל חלקים אלימים באישיותו, כמו גם נזקקות טיפולית ושירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון להישנות העבירות בעתיד.

שנית, לא שוכנעתי כי הרשעה אכן תמנע מהנאשם לקבל רישיון ציבורי לנהיגה במונית. סעיף 4(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 מסמך את שר התחבורה לקבוע בתקנות הוראות המסדירות מתן רישיון רכב, חידושו, העברתו, צורתו, כללי החזקתו ותנאיו, לרבות תנאים בדבר הגבלת השימוש ברכב. מכח הסמכה זו הותקנו תקנות 15 ו-189 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. תקנה 15 מציינת את התנאים למתן רישיון וקובעת, בין היתר, שמשדר התחבורה רשאי שלא לאפשר קבלת מתן רישיון רכב ציבורי ולחילופין להתלות רישיון שכזה, במידה שלמבקש יש רישום של הרשעה במרשם הפלילי, בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע מתן תעודה או חידושה. בפסיקה נקבע כי מקום בו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל ראוי כי בית המשפט יימנע מלעסוק בכך ויותר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים (ראו לעניין זה רע"פ 6117/23 נה נ' מדינת ישראל (2.5.24); רע"פ 3224/19 אביב נ' מדינת ישראל (28.5.19); רע"פ 5478/19 לוי נ' מדינת ישראל (25.8.19); רע"פ 5006/24 מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל (15.7.24), בפסקה 21).

לאור האמור, אני סבורה כי יש להותיר את שאלת מתן הרישיון הציבורי לנאשם בידי הרשות המנהלית, ומניחה, שאם האירועים מושא התיקים דנן אכן מהווים מעידה חד פעמית בחייו, יתאפשר לו לקבל רישיון ציבורי למונית, חרף הרשעתו בדיון.

9. לאור שפורט בפרק זה, אני דוחה את בקשת הנאשם להימנע מהרשעתו. יתר הנימוקים שעומדים בבסיס הבקשה לבטל את ההרשעה - ההודאה, הבעת החרטה, היעדר עבר פלילי, נסיבותיו האישיות ומצבו הרפואי של הנאשם - ישמשו לקביעת עונשו בגדרי מתחם העונש ההולם.

אירוע אחד או מספר אירועים

10. טרם קביעת מתחם העונש ההולם עליי להכריע תחילה בשאלה האם עסקין באירוע אחד, שבגינו ייקבע מתחם אחד או שמא מדובר בשני אירועים נפרדים, שבגין ייקבעו מתחמים נפרדים. בפסיקה נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת, יחשבו כאירוע אחד וכי כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות, שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 4748/14 עוזי זליחה נ' מדינת ישראל (30.11.15); דנ"פ 2999/16 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.16)).

בעניינינו, הגם שהצדדים לא נתנו דעתם לנושא, סבורה אני כי יש לראות בשני האישומים "אירוע אחד", שכן מדובר בעבירה זרה, כלפי אותם מתלוננים, והגם שקיים פער זמנים בין ביצוע העבירות, דומה כי בבסיס המעשים עמדה אותה מחשבה פלילית (השוו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). כי כך, אקבע מתחם עונש אחד כולל לשני האירועים, תוך מתן משקל לריבוי המעשים.

מתחם העונש ההולם

11. אשר לחומרת העבירה והפגיעה בערכים המוגנים - עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם פוגעת ביכולת להגן על הפרט, על שלוות חייו, על פרטיותו ועל כבודו, כמו גם בערך המוגן של כיבוד החוק ושמירה על שלטון החוק. באין אפשרות ממשית לפקח באופן הדוק אחר כל אדם החשוד בביצוע עבירות הטרדה, עומדת ההוראה החוקית כאמצעי יעיל ומרתיע לצורך הבטחת שלום נפגע העבירה, הכל בכפוף לציות המפוקח להוראות בית המשפט במקרה זה ולהוראות החוק.

12. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - עיון בפסיקה מלמד כי מנעד הענישה בעבירה של הפרת צו שנועד להגן על אדם נע בין מאסר מותנה ובין מאסרים קצרים בפועל, תוך התייחסות למספר ההפרות, מהותן וטיבן, כאשר אין דינה של הפרת הוראה שניתנה לצורך הפקדת ערבות, כדינה של הוראה שניתנה לצורך הגנה על חיי אדם.

לשם הדוגמה, ראו עפ"ג (מחוזי חיפה) 26397-07-21 מדינת ישראל נ' עלא עואד (14.12.21), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין 12 חודשי מאסר בפועל לנאשם שהפר צו בכך שיצר קשר עם המתלוננת, איים עליה ואף תקף אותה; ת"פ (נצרת) 53257-11-16 מדינת ישראל נ' מנגשה (20.2.17), שאף בו נקבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין 12 חודשי מאסר בפועל לנאשם שיוחס לו הפרות חוזרות ונשנות של צווי הרחקה והוראות חוקיות, בכך שהגיע לבית המתלוננת ואף נכנס אליו מספר פעמים; ת"פ 16351-11-22 מדינת ישראל נ' פולנסקי (ניתן על ידי ביום 30.4.24), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות לנאשם שיוחס לו כ-180 הפרות של צו כלפי זוגתו לשעבר (הנאשם שלח למתלוננת כ-20 הודאות בדואר אלקטרוני, כ-164 הודעות באתר היכריות תחת שני שמות שונים ואף פגש בה ברחוב ושוחח עמה).

13. אשר לנסיבות ביצוע העבירות - נתתי דעתי לכך שדובר בשני אירועים בודדים, שהתרחשו בהפרש של כשנה וחצי זה מזה, שכללו אמירות מילוליות בוטות וקללות. לעבירות לא נלווה תחכום ומבלי להמעט מחומרת המעשים, אני סבורה כי הם נמצאים במדרג חומרה שאינו גבוה.

14. בהתחשב במכלול הנתונים שהובאו לעיל, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות. השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם

15. לזכות הנאשם עומדות הודאתו בשני התיקים, שחסכה את חקירתם של המתלוננים מעל דוכן העדים, העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי ונסיבותיו האישיות, לרבות ההיסטוריה הרפואית שלו, כפי שהדברים קיבלו ביטוי בתסקיר ובטיעוני בא כוחו לעונש.

עוד נתתי דעתי לכך שמדובר בסכסוך שכנים מתמשך, שאף למתלוננים יש בו חלק (ראו למשל ה"ט 12728-06-22), שלנאשם יחסי שכנות טובים עם יתר הדיירים בבניין ולעובדה כי לאחרונה הנאשם העתיק את מקום מגוריו ומתגורר במרוחק מהמתלוננים.

לחובת הנאשם עומדת הערכת שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

סוף דבר

על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום בתיק העיקרי ובתיק הצירוף, הריני מרשיעה אותו ב-2 עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין, וגוזרת עליו מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה על סעיף 287 לחוק העונשין, על חלופותיו. זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח חשוון תשפ"ה, 19 נובמבר 2024, בנוכחות הצדדים.